

Fragment epic

George Coșbuc

Iar pe lumea cealaltă scoborând acum flăcăii
Cei căzuți la Vid pe dealuri și pe șesuri la Vidin,
Câți sosesc pe rând în stoluri, adunați în gura văii
Stau s-aștepte alte gloate câte se vedeau că vin.
Unii șterg de iarba udă câte-o sabie-ncruntată,
Din pulpana hainei, alții sângele dușman îl storc,
Și se laudă cu toții și vorbesc cu toții-odată
Precum fac biruatorii din războaie când se-ntorc.

Când văzur-această gloată, toți acei ce-ndușmăni
Pe români de-a lungul vremii, plini de spaim-au tresărit
Resfirându-se prin noapte, precum fumul se resfiră,
Și din margini mai spre margini se topeau neconținut.
Cu genunchii plini de tremur și cu gheața morții-n gură,
Morți erau de-a doua oară, ca-ntr-al Orcului noian
Luptătorii din Mikene când îngălbeniți văzură
Strălucind prin noapte coiful comandantului troian.

Dar ai noștri morți de veacuri, câți pieriră prin războaie,
Apărând a lor credință și pământul românesc,
Stau cu ochii țintă-n noapte și-al lor mijloc îl îndoie
Ca s-apropie privirea de minunea ce-o zăresc:
Văd români, și-aud cuvinte românești! De-ai lor cu toții!
Umilit venea, iar astăzi ce trufaș acest popor
Și-ndrăznind dintâi o seamă, vin sfioși să-și vadă soții,
Tot mai mulți, cu toții-n urmă s-au pornit din noaptea lor.

Și precum în neastâmpăr păsări grabnice cu zborul
Se tot strâng de pretutindeni toamna ca să plece stol,
Astfel s-adunau românii și sporea mereu poporul
Celor morți umplând de vuiet câmpul meu-nainte gol.
S-a mișcat acum de-a valma toată lumea-n locuința
Umbrelor, sunând ca marea și-ntr-un zbucium neîntrerupt,
Iar de-atâta nor de duhuri ce-și vădea prin glas ființa
Se părea că-i românească toată lumea dedesubt.

Străbătând genuni cu mersul, nesfârșită li-e venirea,
Ca potopul de puternici și nebiruiți ca el
Câți pieriră far de urmă copleșiți de năvălirea
Asiei, și-arcași cu glugă din câmpiile lui Gel.
Câți au înroșit cu sânge râuri mari și-ascunse plaiuri.
Când prin văile bulgare Ioniț-avea locaș,
Și frumosul grai al nostru printre bâlbâite graiuri

Și-l păstrau, murind sub steagul ducilor de Făgăraș.

Iată-i, înșiși vin în frunte cei ce-au cârmuit norodul,
Principii din munți și banii cu viteze fiare-n scut,
Și cu Negru-vodă alături vine Dragoș voievodul,
Unul fost la Olt de pază, celălalt străjer la Prut.
Și Alexandru al cărui nume și-astăzi codrii-l mai îngână
Tânăr și pârând ca Hector cel cu coif fluturător,
Când cu sulița-i grozavă, falnic răsucind-o în mână,
Sare-n mândru-i car și umple câmpii Troiei de omor.

Trăsnet al mâniei noastre, Mircea, tu iuțește-ți pașii,
Adă-ți gloatele ce-n clipa bine-potrivitei vremi
Prins-au fulgerul cu palma! Braț, ce pustiind vrăjmașii,
Dunărea ca soț de luptă, munții te-ai trudit să-i chemi.
Ce vei fi gândit tu, Mircea, când vedeai pornit cum vine
Peste munți și peste ape, ca furtuna, Ilderim?
Vai, putem noi azi pricepe sufletul ce-a fost în tine,
Mai avem simțire-n inimi ca-ndeajuns să te slăvim?

Iar dincolo vine-n goană cel ce-n numărate zile
A clintit temelii lumii și-a oprit și vremea-n loc,
Cel cu nume sfânt de Arhanghel cu-al tău nume, Mihaile,
Tot ca tine de puternic și cu sabie de foc.
Munții se retrag din cale-i, iar protivnica sa bardă
Intră-n fier ca-n lemnul putred, pui din oltenescul leu!
Foc de n-ar mai fi, și lege, ca nimic să nu mai ardă,
Foc ar naște iar pe lume ochii-acestui Prometeu.

Și cu el Fărcaș și Stoica, și învârtindu-și buzduganul
Doi Buzești, ducând și spaimă și-al pieririi-ngheț cu ei!
Spună Neajlovul, Sinane, câte oști pierdu sultanul,
Și șelimberul să spună cum ți-a fost, nebune-Andrei?
Amurat, ți-aduci aminte cum sosi grăbit odată
Și era să-ți spargă poarta ca să-ți intre-n Țarigrad?
Și ce cale-avea să facă! Dar s-a tânguit vreodată
Fulgerul că-i drum departe de la nor până la brad?

Iată-l însă cel din cuibul pus de-oștenii teutonici,
Ștefan, turnul de-apărare al românilor, venind
Suflet mândros și-n toată strălucirea câtă-n cronici
Scrisă e c-a fost pe vremea când el țara străjuind
A făcut din oase-un munte și a-nhățat și regi de plete
Și, arând de ciudă câmpul, puse-n jug dușmanii lui
Pe mănunchiul spadei sale mâna lui tot caldă stete,
Căci el nu știuse-n viață cum s-anină spada-n cui.

El și-aici e-ntreg în arme și purcede-aprins pe cale,

POEZII ONLINE

Parc-a pururi vede-n față Racova și Podul Înalt,
Iar de vuietul mulțimii și de coifuri și de zale
Tremură, răzbit de spaimă, tot tărâmul celălalt.
El și-aici e vântul iernii, și dușmanii săi sunt pleava!
Urcă munți fără de plaiuri, trece Dunări fără pod
Faceți loc! Sosesc ca râul luptătorii din Suceava,
Trec voinicii cei năprasnici ai lui Ștefan voievod!

Și Ion Cumplitul vodă, jalnic schilăvita strajă
A Moldovei, scut puternic al poporului de rând,
Și neînfricoșatul Țepeș, Petru Rareș a lui Majă
Vin cu toții de prin noapte, gloate-n urmă le-aducând.
Și hatmani și capi de oaste dați-mi voi acum o sută
De vieți, ca să am vreme să-i numesc aici pe toți!
Și tu, neam român, tu astăzi stai cu inima pierdută,
Fără de zei te crezi pe lume și pustiu tu te socoți.

Iată-ți gloria de veacuri! Umbre mari din lumea moartă,
Ah, că n-am eu glas de tunet ca să pot să le rechem
Ne avem și noi Olimpul, și pe-a veșniciei poartă
Am intrat și noi; și-ntr-însul zei fără de moarte-avem!
Ce-ți aluneci plini de jale ochii umezi pe ruine,
Neam al nostru, ca să judeci drumul schimbătoarei sorți?
Soarele din noapte iese, din mormânt puterea vine:
Nașterea cea viitoare ne e-n lumea celor morți.